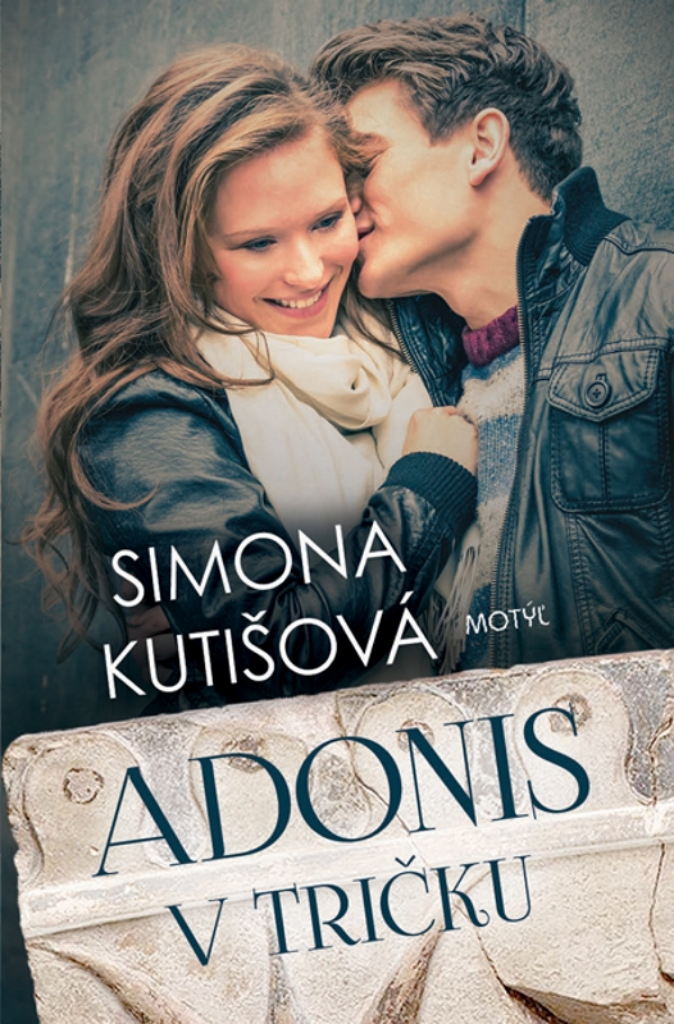

A romantic couple is shown in a close embrace. The woman, on the left, has long, wavy brown hair and is smiling warmly. She is wearing a black leather jacket over a white turtleneck sweater. The man, on the right, is leaning in to kiss her on the cheek. He has short, dark hair and is wearing a black leather jacket over a blue and white patterned sweater with a purple turtleneck underneath. The background is a textured, greyish-blue wall. The overall mood is intimate and affectionate.

SIMONA
KUTIŠOVÁ

MOTÝL

ADONIS

V TRIČKU

SIMONA KUTIŠOVÁ

ADONIS
V TRIČKU

Copyright © Simona Kutišová 2014
Design © Motýľ design 2014
Cover photo © ViewApart/Fotky&Foto
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2014

ISBN: 978-80-8164-026-1

SIMONA KUTIŠOVÁ

ADONIS
V TRIČKU

VYDAVATELSTVO MOTÝL

1. KAPITOLA

Zrakom blúdím po okolostojacich. Nikto sa nehýbe. Všetci sústredene počúvajú kázeň. Vtom mi pohľad padne NAŇHO. Na prvý pohľad je to obyčajný muž s čerstvo oholenou tvárou a drobnými tmavými kučerami. Pozrie na mňa a hneď sa obracia. Aká škoda! Také nádherné oči som ešte nevidela! Akú majú farbu? Zelenú či hnedú? S povzdychom obraciam zrak k farárovi, chrliacemu múdre myšlienky, ktoré by som za iných okolností určite využila, ale teraz som duchom úplne inde. Tie oči ma úplne pohltili. Chcem si v nich prečítať viac!

Neuveriteľné, ale pri východe z kostola sa znovu ocitáme vedľa seba. Zľahka sa dotýkam jeho pleca, pretože ľudia sa tlačia von, akoby si až teraz spomenuli, že doma na sporáku nechali zapnutú polievku. Vonku sa zhlboka nadýchnem a žmúrim okolo seba. Nadávam na slnko, čo ma oslepilo a stratila som ho z dohľadu.

Po chvíli ho zbadám v hlúčiku ľudí, kde sa jemne usmieva, s každým si podáva ruku a ku mne doliehajú len útržky rozhovoru. Je mi ľúto, že tu nemôžem postávať dlhšie, doma ma však čakajú, musím pomáhať s obedom.

O týždeň sa opakuje tá istá situácia. Jediná zmena je v tom, že tentoraz sa rozhliadam po kostole plná očakávaní. Je mi to trochu hlúpe, lebo každú chvíľu na mňa niekto odsudzujúco zazrie. Ja predsa nemôžem za to, že nedokážem ovládať svoje telo. Či skôr túžby. Chcela som ho opäť vidieť! Keď ho zbadám, srdce sa mi radostne rozbúcha. Opiera sa o spovednicu. Tiež sa mierne ošíva. Žeby ho trápil podobný problém ako mňa? Nie, to určite nie. A ak áno, mňa určite nehladá. Ja si však oči popasiem.

Pri východe sa mi znovu podarí dostať k nemu. Tentoraz však nechtiac. Všíma si ma a USMIEVA SA. Síce len tak na pol úst. Pred kostolom sa zastavuje pri staršom páre a ja akoby vo sne pokračujem v ceste. Nenápadne sa však obzerám. Pre tie oči by som naozaj vraždila.

Po štyroch dlhých dňoch v škole sa plazím domov ako slimák, na pleciach ma ťažia dve trojky a zlá nálada, nehovoriac o hrôzostrašnej vidine ďalších dní. Lenivo prepletám nohami a nadávam na Máriu Teréziu a jej syna, že vymysleli niečo ako škola a túžobne hľadím do výkladu plného kníh. Chcem nejaký román, pri ktorom by som mohla snívať! Úspory sa mi však pred nejakým časom minuli, a tak s ešte horšou náladou kráčam cez mesto. Znenazdajky mi skríži cestu. V koženej bunde, mierne zarastený. Radosť pozeráť sa. Dúfam, že som nezabudla zavrieť ústa. Možno mi aj nejaká tá slina stiekla po brade. Len čo ma zbadá, na tvári sa mu zjaví široký úsmev, v očiach iskričky, dokonca pomedzi zuby precedí niečo, čo znie ako *Dobrý deň*. Dostávam fingovaný srdcový záchvat a ako to už v nečakaných chvíľach býva, moje telo koná takmer bez môjho vedomia.

„Dobrý!“ odpovedá za mňa a usmieva sa ako šialené. On tiež. Prečo musím mať práve dnes masťné vlasy? Roztrasene myknem hlavou, kráčam ďalej a hreším svoju telesnú schránku: *Už sa to neopováž urobiť! Už ho nestretnem!* Ale ako vraví môj učiteľ telesnej výchovy, život je riadny pes a milého Adonisa stretávam znovu. Ešte v to isté poobedie.

Celkom popletená z prvého stretnutia sa zastavujem v obchode, kde bezcieľne blúdím. Vôbec neviem, čo by som si kúpila, a keď konečne schytím žuvačky a postavím sa k pokladni, zas a znova prestávam dýchať.

Kráča ku mne môj „úsmevák“ a vôbec by som sa nečudovala, keby sa postavil za mňa. Vycerí na mňa zuby, znovu zaznie

Dobrý deň, tentoraz už hlasnejšie a ja sa bojím, že sa sklátim na zem. Z tašky sa mi vysypajú doklady i hrebeň, centy sa váľajú po zemi. Celá červená mu ďakujem za pomoc a z obchodu takmer bežím.

Večer si zapínam Facebook. Chcem sa odreagovať a podeliť sa o svoj zážitok s kamarátkou. Čakajú ma dve správy a štyri upozornenia. Otvorím prvú správu od neznámeho odosielateľa a chvíľu nechápavo hľadím na jej obsah: **Úsmev je lacnejší ako elektrický prúd, ale dáva viac tepla a svetla ako celá elektráreň. Preto Ti prajem, aby na Tvojej tvári nikdy nechýbal.**

Pekná myšlienka. Už len zistiť, kto je autorom.

2. KAPITOLA

Hľadím na monitor a zvonku ku mne doliehajú detské výkriky. Prichádza ďalšia správa: **Človek je jediným tvorom na zemi, ktorý sa dokáže usmievať, aj keď sa mu práve nechce.**

Zdá sa, že môj neznámy je zaťažený na citáty o úsmeve. Mala by som si nejaký pozrieť aj ja. Otváram jeho profil. Žiadne zverejnené mená, len usmievajúci sa smajlík. Všetok počkaj! Začínam surfovať po internete. Hľadám informácie o Martinovi Josnom. Na jednej stránke je vypísaný zoznam študentov, ktorí sa zúčastnili matematickej, na inej zas fyzikálnej olympiády. Na oboch sa umiestnil na prvom mieste. Moje nervy, ak je to on, tak to musí byť nejaký maniak do príkladov. Hoci, bolo to pred šiestimi rokmi, ale aj tak. Poznám veľa ľudí, ktorým z toľkého rátania pekne kvapká na karbid. Po škole stále kolujú vtipy, ako asi musí vyzeráť rande v prípade, že sa stretnú matematikár a fyzikárka. Rátajú, rátajú, rátajú... A nič.

Po polhodine sa musím uspokojiť s tým, že chalanov s menom Martin Josný môže byť na svete viac a toto je možno nejaký romantik s úchvatnou postavou a hlbokými očami, ktorý v srdci skrýva túžbu zovrieť ma v náručí, zasypať sladkými bozkami či nežnými vyznaniami.

„**Ahojky, neuveríš, čo sa mi dnes stalo,**“ ťukám do klávesnice správu pre moju najlepšiu kamošku Lenku, „**toho krásavca som stretla znovu a až dvakrát! Ale poviem ti, taký trapas som už dávno nezažila. Vyzerám otrasne, stretnem ho a ešte sa mi aj podarí skočiť mu na nohu, lebo sa mi v obchode vysypalo pol tašky na zem! A on sa na mňa napriek tomu usmial! Dokonca ma pozdravil! A teraz mi niekto poslal dve**

správy, v ktorých píše o tom, aký je úsmev úžasný a podobne. Myslíš, že je to ON?“

Medzitým mi naskakuje okno so správou od nášho spolužiaka. Dajte mi teraz pokoj. Mám dôležitejšiu prácu, ako premýšľať nad tým, či bol Pytagoras Španiel alebo Talian. Bol predseda zo Samosu. Kde ten Miro chodí na takéto otázky? Občas je naozaj otravný. Robí si na mňa zálusk už od druhého ročníka, ale zatiaľ ma ničím nezaujal. Uznávam, že by som ho mohla označiť za fešáka, pretože má tmavé oči aj vlasy, je mocný a vysoký, ale iskra nepreskočila. A to nehovorím o jeho hrozných vlastnostiach!

Lenka Gollová: **Fúha, husté. Závídím ti!!! Aj ja by som takého ctiteľa brala, keďže ten môj objav stále nič. :(A nie som si istá tým, či je to on. Odkiaľ by vedel tvoje meno? Možno je to nejaký magor, ktorý sa len nudi a chce zbaliť nejakú babu. Alebo je to len milý chalan, ktorý ťa chce rozveseliť... no a v konečnom dôsledku aj zbaliť, samozrejme. Nemá fotku?**

Ja: **Keby mal fotku, tak ti ju asi pošlem. A netuším, kde by vzal moje meno, ani sme sa nerozprávali. Fajn, tak mu niečo odpíšem a uvidíme.**

Ďalšiu polhodinu smolím odpoveď a keď konečne stláčam enter, utieram si spotené čelo.

Ja: **Vďaka za želanie, aj ty sa usmievaj. :) A čo tá druhá správa? Platí to aj u teba? Usmievaš sa teraz, aj keď sa ti nechce?**

Tak dlho sa s tým babrem, a predseda napíšem ledva tri vety. Netuším, čo by som sa ho mala spýtať. Nechcem na neho hneď vybafnúť: Hej, ty si ten, čo sa na mňa tak krásne usmieva? Ešte by som ho vyplašila. Nech sa teší, že neviem, kto je.

„Táňa, pozri sa, koľko je hodín! Okamžite spať!“

Nie! Teraz nie! On mi odpíše a ja o tom nebudem vedieť?! Ja MUSÍM vedieť, čo mi odpíše!

„Oci, ešte chvíľku,“ prosím s očami prilepenými na obrazovku.

„Nie!“

Nahnevane tresnem myšou, za čo si vyslúžim ďalší krik a odchádzam do kúpeľne. Konečne si umývam vlasy, neveriaco zízam do zrkadla a zisťujem, že dnes som na sebe nemala ani maskaru. Už je mi úplne jasné, prečo sa na mňa tak usmieval. Ale ja mu ukážem! Zatváram sa do izby, vyhadzujem celú skriňu, skúšam jedny rifle za druhými, sukne, všetky možné košele, vlasy si vypínam do chvosta, nechávam rozpustené a bojujem so Zuzkou, svojou štrnásťročnou sestrou, ktorá chce spať a núti ma zhasnúť. Po krátkom boji ustupujem a prezliekam sa potme. Ja sa len tak nevzdám.

Ráno znovu meškám do školy, tentoraz však preto, lebo sa zvrтам pred zrkadlom hodnú chvíľu a až keď som so sebou úplne spokojná, beriem tašku a bežím. Doslova. Cez vrátnicu preletím a spolu so zvonením si rýchlo sadám do lavice. Je mi jasné, že moja ranná prplačka je v háji, lebo vlasy mi poletujú okolo hlavy ako šialené a na čele sa mi tvoria kvapky potu. Ešteže som ho cestou nestretla.

Získavam jednotku zo slovenčiny a konečne mám zo seba dobrý pocit. A ten sa ešte zdvojnásobí, keď cez prestávku pozerám z okna a môj prudko stiahnutý žalúdok ma upozorní, že môj krásavec práve prechádza okolo mojej školy. Ááách. Do triedy vstúpi učiteľ a dôrazne ma žiada, aby som zatvorila okno a sadla si na miesto. Namrzené tak urobím, ale po zvyšok dňa lietam v oblakoch, staviam si vzdušné zámky, prípadne ho Lenke opisujem po stýkrát. Čudujem sa jej, že ju to ešte stále baví počúvať, no zdá sa, že je do toho zažratá rovnako ako ja. Už som jej aj pohrozila, aby sa neopovážila

prebrať mi ho, na čo len mávla rukou, vraj ona môže mať aj lepších.

Večer sklamane kontrolujem poštu. Nenapísal. Do postele odchádzam skôr než inokedy, roztrpčená a s bolesťou hlavy. Nadávam sama sebe, že som sa nechala uniesť predstavou, že ON je Martin Josný.

Ďalšie ráno sa zobúdzam malátna, s horúčkou a škriabaním v hrdle. Zrejme ma v tom okne ofúklo. Škola neprichádza do úvahy a ja sa vraciam späť do teplej postele. Mama mi na nočný stolík stavia horúci čaj, naordinuje mi Paralen a odchádza do práce s tým, že keby niečo, mám volať. Celé dopoludnie prespím, len občas musím vybehnúť na záchod. Cestou naspäť neodolám a beriem si do postele aj notebook. Kontrolujem poštu. Nič. Zatvorím ho a snažím sa nevšímať si sklamanie, rozlievajúce sa v mojom vnútri. Dostanem dve správy a už sa správam ako nejaká hlupaňa.

Znovu zaspávam, preberám sa až večer. Bohužiaľ, ešte s vyššou horúčkou. Vyzerá to tak, že ráno budem musieť navštíviť pani doktorku.

Ťažko prepletajúc nohami sa vlečiem na zastávku. Keď som bola malá, chodievali sme k doktorke, sídliacej na odľahlej dedine. Doteraz sme ju nezmenili, a tak sem budem chodiť až do osemnástky. Našťastie to bude trvať už len pol roka. Unavuje ma to. Aj teraz tu stojím v zime, s horúčkou a otravným kašľom, pre ktorý na mňa všetci zhrozene pozerajú. A to nehovorím o slziacich očiach a úplne zodratej koži na nose i pod ním. Vyzerám ako šašo. Nemal ma však kto odviezť.

V autobuse sa schúlim k oknu a modlím sa, aby som už bola doma vo vodorovnej polohe. V čakárni je ľudí ako smetí a dovnútra sa dostávam až po dvoch hodinách. Kabelku mám plnú použitých vreckoviek a na sebe mám iste viac bacilov, ako keď som sem prišla. Doktorka mi predpisuje silné antibiotiká,

nejaké vitamíny a oznamuje mi aspoň jednu pozitívnu správu – do školy nepôjdem celý týždeň!

Ako na potvoru mi tesne pred nosom ujde autobus a mne nezostáva nič iné, len sa postaviť na zastávku a čakať. Pristavujem sa pri tabuľke s príchodmi a odchodmi, utierajúc si nos, a zúfalo hľadám najbližší spoj. Z nosa mi už visí parádna sviečka, ale vreckovky som minula už pred hodinou. Vtom sa tesne za mňa postaví ďalší nešťastník, ktorý zrejme tiež zmeškal. Otočím sa a zisťujem, že som len pár centimetrov od môjho Adonisa. Môj pohľad však najskôr zaujme kvapôčka z môjho nosa, ktorá mu pristála na líci.

3. KAPITOLA

Poznáte ten pocit, keď si vaše telo s vami robí, čo chce? Tvár vám zalieva červeň, srdce sa vám rozbúcha takou rýchlosťou, že hrozí privolanie záchranky. Žalúdok sa vám scvrkne na veľkosť sušenej slivky. Nohy i ruky sa premieňajú na rôsol, puding či inú pohyblivú masu, ktorú obľubujete. Telo vás zrádza, idete do kolien. Niekedy do náručia svojho vysneného princa, inokedy sa zveziete na zem, opriete sa o najbližší stĺp a trpíte začudované pohľady okoloidúcich. A práve toto všetko sa práve deje s mojím telom, v hrdle mi vysychá a nechápavo hľadím na svojho Adonisa, ktorý si ma len zbežne prezrie.

„Asi bude pršať,“ zahlási s pohľadom upretým do neba, utiera si moju kvapôčku z líca a ja umieram od hanby. Odchádza na druhú stranu zastávky a tvári sa, akoby sme sa nikdy nevideli. Chvíľu rozdýchavam situáciu a premýšľam o tom, že sa mu prihovorím, aj keď som hanblivá. Toto je predsa jedinečná príležitosť. Kým však otvorím ústa, príde autobus, ktorý zhltnie môjho princa a ja zostávam sama.

„Samozrejme, kedy som ja mala dobrý deň?!“ škripem zubami.

„Slečna, nemáte nejaké drobné?“ šuchce sa ku mne otrhaný chlap. Čo som prekliata? Nech stojím na ktorejkoľvek zastávke, či som v meste, alebo v nejakom zapadákov, vždy za mnou príde nejaký bezdomovec a otravuje ma.

„Nie.“ Obozretne si chytím tašku a vyzerám ten hlúpy autobus.

„Ale nejaké sa určite nájdu,“ približuje sa. *Kde ten autobus toľko trčí?*

Zachraňuje ma jeden starší pán, ktorý ho odoženie so slovami, aby šiel obťažovať inde a čaká so mnou. Keď konečne príde spoj, s radosťou hodím svoje ubolené telo na sedadlo a v duchu som už v posteli. Neznášam chrípku!

Doma znovu kontrolujem poštu a znovu nič. Od zlosti zmažem obe správy od Martina Josného a napíšem Lenke dlhú správu o tom, ako som HO stretla na zastávke a aký bol zvláštny. Ledva si ma všimol. Naozaj ho tak odradila jedna kvapka? Alebo môj červený nos? Alebo som nebodaj smrdela? Vyskukujem z postele, chvíľu musím postáť na mieste a počkať, kým sa mi dotočí hlava a už sa drhnem. Pod pazuchami, tvár, to mi však nestačí, a tak uprostred dňa, s horúčkou, skáčem do vane a sprchujem sa.

„Mám novinu,“ oznamuje mi Lenka hneď po príchode k nám.

„Akú?“ Už mi bolo naozaj dlho a úlohy mi tiež chýbali.

„Pred Vianocami ideme do Blavy na návštevu rádia Expres. A v tomto školskom roku sa ešte uskutoční exkurzia do Paríža! Niekedy v apríli. Uprednostnení budú najmä druháci. Ale môžeme ísť aj my, tretiaci.“

Vždy som chcela ísť do Paríža. A ešte stále chcem!

„V priebehu týchto dvoch týždňov máme dať vedieť. Bude sa platiť okolo dvesto eur. Plus mínus päťdesiat. A ja idem,“ nevinne na mňa pozrie.

„Nepozeraj tak na mňa, ak sa bude dať, pôjdem aj ja. S našimi to nejako vybavím. Parííí!“ vzdychnem. „Inak, vieš, koho som dnes stretla?“ vystrelím a všetko jej opäť vyrozprávam.

„Hm, nejaký je čudný, ale je to zaujímavé. Mali by sme si ho preklepnúť.“

„Ako? Nič o ňom nevieme.“

„Vravela si, že si ho stretla u vás v obchode. Musí teda bývať niekde v okolí.“

„Nemusí, náš fyzikár sem tiež chodí do obchodu a býva na

dedine. Hádam len nechceš obehnúť celé sídlisko iba preto, aby sme zistili, kde býva?!“

„Prečo nie?“

„Čo keď nás niekto uvidí?“

Lenka prevracia očami: „Poviem, že roznášame letáky. Vezmeme si nejaké do rúk, aby sme vyzerali viero hodne, a je to vybavené.“

Hoci sa tvárim skepticky, začína sa ma zmocňovať vzrušenie. Konečne by som vedela, kde býva a potom by som mohla chodiť okolo jeho domu len tak, akože náhodou.

„Super nápad,“ odobrim ho a začíname plánovať. Škoda, že som chorá, akcia sa musí odložiť o celý týždeň. Neviem, ako to vydržím.

Večer, keď už naši pohodlne sedia pred televízorom, prisadnem si k nim. „Mami? Oci? Dnes tu bola Lenka, doniesla mi úlohy.“ Odmlčím sa, nič sa však nedeje. Začnem teda priamo: „Tento rok sa ide do Paríža. Na exkurziu. A ja by som tiež chcela ísť.“

Konečne mi mamina venuje pozornosť: „Do Paríža? A koľko to bude stáť?“

„Vraj okolo dvesto až dvestopäťdesiat eur.“

Oco na mňa zamračené pozrie: „To je dosť.“

„Veď je to Paríž. Budeme tam šesť dní, dve noci ubytovaní v malom hotelíku. Veľmi by som chcela ísť!“ zopnem ruky.

„Musíme si to premyslieť.“

Prikývnem. Modlím sa, aby som mohla ísť. Paríž je môj sen. Je to nádherné miesto. Neskôr aj so sestrou počúvame z izby rozhovor rodičov. Celý čas sa dohadujú, či ma pustia alebo nie. Na jednej strane tvrdia, že je to pre nich veľmi nákladný výlet, na druhej strane, že by bolo fajn, keby som videla kus sveta. Dúfam, že to vyhrá cestovateľský duch mojich rodičov.

Vyhral. Idem do Paríža!

Nikdy by som nepovedala, že sa raz budem tešiť do školy. Ten týždeň doma, ktorý by som si za normálnych okolností užívala, ma doslova ubíjal. Dnes konečne uskutočníme náš plán. Na hodinách mám pokoj, bola som sa ospravedlniť, a tak teraz sedím a rozmýšľam, od ktorého činžiaka začať.

Akciu nám kazí hustý dážď, ale ja som už rozhodnutá, a tak začíname. Prvý vchod. Zopár zvončekov bez mien. Nejaké rodiny s dlhými priezviskami. Josný nikde a ten môj tiež nie je na obzore. Ďalší vchod. Nič. Tretí vchod. Ako tak študujem mená, otvoria sa dvere. Od strachu, že je to ON, odskakujem rýchlosťou svetla na schody, na ktorých sa mi podarí šmyknúť. Mladá žena, vynášajúca smeti, si len povzdychne, pokrúti hlavou nad dnešnou mládežou a ja sa snažím pozviechať sa zo zeme.

„Videla si ho, keď padáš na zadok?“ pomáha mi Lenka na nohy.

„Prestaň. Toto je nanič. Je jasné, že tu nebyva. Už sme celé premočené, ľudia si nás obzerajú. Nebaví ma to, poďme domov. Vzdávam to.“

„No dobre, tak nadnes končíme,“ súhlasí Lenka, keď vidí, že neoplývam dobrou náladou, „budeme pokračovať inokedy. Poďme aspoň na teplú čokoládu.“

Pomaly sa vraciame späť do centra mesta, keď náhle zastanem. „*To je on!*“ šepkám Lenke, znovu sa mením na roztrasenú masu. Hlcem ho očami. Vykračuje si pred nami v čiernej bunde, v jednej ruke dáždnik, v druhej kufrík.

„Ten je vážne sexi,“ vydýchne Lenka dosť nahlas.

„Ticho!“ zdrapím ju za ruku a strhnem na druhú stranu, aby si nás obzerajúci sa Adonis nevšimol. „Ešte sa pozerá?“

Lenka sa obráti: „Nie, už je ďaleko pred nami.“

„Poďme.“

Vyštartujeme za ním. Predierame sa pomedzi kvapky. Sem-tam sa pristavíme pri výklade. Tvárime sa, že obdivujeme

športové vetrovky. Po chvíli zas pokračujeme v prenasledovaní. Adonis odbáča doprava. Stráca sa v Jednote.

„Čo teraz?“

„Ja budem čakať tu a ty pri druhom východe. Tvár sa nenápadne. Keby vyšiel, voláme si, dobre?“

Lenka nadšene prikyvuje a mizne za rohom, ja zostávam na mieste a prešľapujem v daždi.

„Dobrý deň,“ usmeje sa na mňa ešte sladšie ako inokedy, keď sa znezrady objavuje predou mnou. Tep mám okamžite tristodvadsať, nohy neisté a kým sa spamätám, je už pri ďalšom obchode. Rýchlo volám Lenke: „Príď!“

Pribehnem so vševediacim pohľadom, konáme rýchlo. Takmer bežíme tam, kde zmizol.

„Ušiel nám,“ nariekam.

„Nie, pozri sa,“ ukazuje na chlapíka s kufríkom a čiernym dáždňom. Sledujeme ho v tej čapkanici a modlíme sa, aby sa neobzrel. Vytahuje mobil, chvíľu s niekým telefonuje a po skončení hovoru kráča ešte rýchlejšie. Stráca sa nám z dohľadu. Keď vbehneme do uličky, kde sme ho videli naposledy, prekvapene zastaneme pred erotickým salónom Melissa. Zhrozene pozriem na Lenku: „Hádam len nešiel sem?“

4. KAPITOLA

„Nuž, chlapík si chcel zašpásovať,“ uškŕňa sa Lenka.

„Prestaň! Vôbec to nie je smiešne! Trepeme sa sem kadejakými uličkami v daždi, robíme celý deň somariny len preto, aby sme zistili, že on si sem chodí ODDÝCHNUŤ? Mňa porazí!“

„No tak, upokoj sa! Je lepšie, že to vieš už teraz. Možno by ste sa dali dokopy a ty by si ani nezistila, že sem chodí. Prípadne by si sa to dozvedela oveľa neskôr. A čo potom?“

Neochotne uznávam, že má pravdu. Vyťahujem si nohavice, premočené až po stehná, vyššie a s odporom si prezerám budovu. „Podme. Toto je jeden veľký omyl. Chceli sme sa hrať na detektívky a zistili sme...“ Mávnem rukou a ťahám Lenku po chodníku. Prechádzame okolo ošarpaného činžiaka, keď vtom sa otvoria jedny dvere a vyjde ON. Vyvaľujem naňho oči. Ešte stále si ma nevšimol. Môžem ujsť. Lenka s chichotom zdrhá a ja zostávam sama.

„Ahoj a dávaj si zatiaľ pozor. Skočím len do tej lekárne a hneď som späť,“ oznamuje vetchej starenke pozorujúcej ho z balkóna.

Neviem, kam mám uhnúť. Určite si bude myslieť, že ho prenasledujem. Je to síce pravda, ale on to nemusí vedieť!

„Hups, dobrý deň,“ pozdraví ma zmätene, keď do mňa takmer vrazí. „Dnes máme na seba šťastie,“ prehodí a ponáhľa sa do lekárne. *Keby si ty vedel!*

Vo vnútri sa mi rozlieva horúca vlna šťastia, usmievam sa od ucha k uchu, sem-tam si i poskočím. Nebol v salóne! Bol len u babky, ktorá je zrejme chorá! Všetka roztrpčenosť zo mňa padá a tanečným krokom sa blížim k Lenke, ktorá sa šúľa od smiechu pod balkónmi.

„Vidiš.“

„Vidím. Bombastické. Ideme to osláviť tou čokoládou,“ beriem ju pod pazuchu a veselo si pohmkávam.

„Takže, zistili sme, že pri Melisse má babku,“ konštatuje Lenka, keď už sedíme v teple. „To je fajn. Nabudúce jej zazvoníme, pritlačíme ju k múru a prinútime spievať.“

„Tebe vážne šibe,“ krútim hlavou a labužnícky obliznem penu z lyžičky.

„No vážne. Chuderka, taká bude vyplašená, že nám povie aj číslo jeho slipov. Ozaj, myslíš, že nosí slipy alebo trenky?“

Zmrazím ju pohľadom, ale i ja vybuchujem do smiechu: „Neviem, možno boxerky, trenky už veľa chlapov nenosí.“

„Možno nosí tangá.“

„Dost' už, nerob si z mojej lásky posmech.“

„Okej, okej, ale čo ak má...“

„Lena! Všetci sa na nás pozerajú!“ Naozaj. Jeden chlap na nás čudne hľadí, servírka tiež.

„Prepáč,“ zašepká moja kamarátka a spoločne premýšľame, ako o ňom niečo zistiť.

„Nezostáva ti nič iné, len sa s ním dať do reči.“

„Ale to je blbé. Nemôžem ho len tak pristaviť, že ‚Hej, čo máš nové?‘ alebo ‚Kde bývaš?‘...“

„Čo si natvrdlá? Začneš normálne o počasí. Klasika.“

„Minule začal on. Zahlásil, že bude asi pršať,“ skočím jej do reči, „ale to bolo preto, že sa mu môj... ehm... soplel dostal na líce.“ Lenka dostáva záchvat smiechu, keďže toto som jej akosi zatajila a ja zamračené čakám, kedy ju to prejde.

„Uf,“ dychčí Lenka, „tým pádom je prvý krok za vami. Toto ste zvládli. Teraz treba pokročiť.“

„Nezdalo sa mi, že by to vravel s radosťou. Možno by som mala počkať, kým sa ozve Martin Josný, chvíľu si s ním pokecať a uvidíme. Možno niečo prezradí.“

„Ak je to on.“